

דברי חכפר

אמא, היה לנו בית ירוק
עם אבא ובובה ושסק....

ואין אבא, ואין אמא ואין אני
ואין בתים עוד במשק...

גיליון מס. 2798 * כ"ו חשוון תשפ"ד * 10 נובמבר 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

סתיו תשפ"ד

נזכר את חללי השבת השחורה תשפ"ד ונאמץ אל לבנו את החיים | מכון שיטים

נזכר עם ישראל את הנשמות הטוהרות של בניו ובנותיו, הנאמנים והאמיצים, אנשי העבודה והשלום, קרבנות טבח השבת השחורה תשפ"ד.

נזכר את הנרצחות והנרצחים בבתיהם, במוצאים, במוזשבים ובקברים בקהל עוטף עזה, שנפרצו ונקבשו בידי אויב אכזר וחסר רחמים.

את האם האוחזת בשאריה בוחותיה בנדידת דלת הכרזל לגונן על משפחתה מפני המויד שמנגד. את האב המשליך את ילדיו מחלוץ ביתם הבוזר ומזנק אחריהם וסופג בנופו את קליעי העופרת. את הרעים הנמלטים בשדה מפני המרצחים ומפלט און.

נזכר את אמיצי הלב וברי הלבב שנהלצו להגנת הישובים.

את המלחמות והלוחמים בבתות הבוננות, פקוחי העינים, שקדמו פני אויב בנשקם הדל והשליכו נפשמ מנגד.

את החלוצות והחלוצים במצבי הגדר, שקדמו בעז, מעטים מול רבים, ונפלו חלל. את אנשי בוחות החלוצין וההצלח, שרות הבטחון הקללי, המשטרה וצבא ההגנה לישראל, שחשו מרחבי הארץ לעזרת אחיהם המתקפים וקרעו בשדה הקטל.

נזכר את קרבנות הסדור בלשונות הנגב המערבי ובפזורה הבדואית, שנה אחר שנה, ועד ליום הזה. את כל יושבי הספר, את האזרח והחיל, הזר והתושב, שבנוסף היו לנו לגבול.

נזכר ישראל ויתברך בנרעו ונאבל על זיו העלומים והמדות הנבונה וקדשת-הרצון ומסירות-הנפש אשר נקפו במערכה הקבדה. יהיו חללי השבת השחורה ותומים בלב ישראל לדור דור.

נאמץ אל לבנו את החיים, שורדי התפת נצולי מעשי הזעזע.

את המטופות והמטופים הכלואים במרתפי עזה ואת הנעדרים שגורלם עוד לא נודע. את הקשישה והחיל, את הילד והנערה, את בני המשפחה שנשבו וקדיו, את האם ללא עוליה ואת התינוק ללא הוריו.

הנה נשואות עיניהם אלינו, ואל דמי לנו עדי ישובו לגבולם.

נאמץ אל לבנו את הילדות והילדים שגדלו בצל הר געש ונקלעו לתפת המיתרצת.

את הפצועות והפצועים בנף ובנפש.

את החרדים לשלום ימיהם החטופים והנעדרים.

את היתומות והיתומים, האלקנות והאלקנים, וכל למודי השכול.

את פליטי הקרב, קהלות ישראל על אלפיהן, שאלצו לגלות מבתיהם ואין איש ידע אימתי יוכלו לשוב.

אל ישקט ואל ינחם ואל יפוג האבל עד ישוב ישראל ונאל אדמתו השובדה, וישב עליה לבטח ובשלום לדור דור.

שבילי גבורה | יצחק שדה

1. יצחק שדה נפטר ב-20 באוגוסט 1952. הוא היה רק בן 62 במותו, ולמרות שהיה לא כל כך מבוגר, קראו לו כמו להלל החכם 'הזקן'.

2. יצחק שדה נולד בלובלין עירה של אימי. היה אלוף ואיש צבא, אך גם היה אדם מורכב והומניסט, ששם לפניו את הגבורה האזרחית ולא הצבאית. אפשר לומר מעבר לעובדה שחיים גורי כתב עליו בלדה ששרו להקת גייסות השריון, שמעיון בכתביו ניתן להבין שבאמת קידש את החיים ולא את המוות.

3. מאחר ואבי היה בזמנו לוחם בלח"י יחד עם הקבוצה הקומוניסטית של נתן ילין מור, אני יכול לומר שלמדתי כבר בבית את ההבדל בין האתוס הרוזיוניסטי שמקדש את המוות, לעומת אתוס הגבורה של יצחק שדה שקידש את החיים.

4. כמה דברים שכתב יצחק שדה ב"שבילי גבורה" שאני מביא אותם כדי שיזכירו לנו מה אנחנו בעצם עושים כאן ובשביל מה באנו לנגב המערבי ולגליל. רמז: לא רק בגלל שאברהם הרצפלד החליט איפה נתיישב: "...היסוד שבגבורה אינו האומץ, אלא הנכונות להקרבה עצמית. לאומץ שבגבורה יכול להגיע גם האיש המפחד אם חזקה בו נכונות ההקרבה. הפחד הוא מעצור, והאיש הנכון יתגבר גם על המעצור הזה. הגבורה אינה מושג צבאי. כל מקום שאתה מוצא בו הקרבה, גם גבורה תמצא שם. אדם ההולך לערוך תצפיות מטרולוגיות על אי בודד, באזור של חשיכה ושלגים, גיבור הוא, ודרכו קשה פי כמה מדרכו של איש היוצא להסתכנות חד-פעמית.

הרופא המטפל בחולים במחלה מדבקת המסכנת אותו, גיבור הוא. גיבור הוא גם המתיישב החלוץ, גם איש הרוח החי למען רעיונו ומפעל חייו.

הגבורה האמיתית מתגלה גם בחולין של יום יום.

אנו רגילים לייחס את מושג הגבורה לצבאיות, מסיבה מובנת: מהלוחם נדרשת הסכמה מראש להקרבה מקסימאלית, להקרבת החיים.

אך אין זו הדרך היחידה - - -

הגבורה, כמו כל כשרון, איננה רכוש פרטי. היא סגולה המעשירה את הכלל -

- לא הפחדנות היא היפוכה של הגבורה, אלא האנוכיות. האיש האנוכי

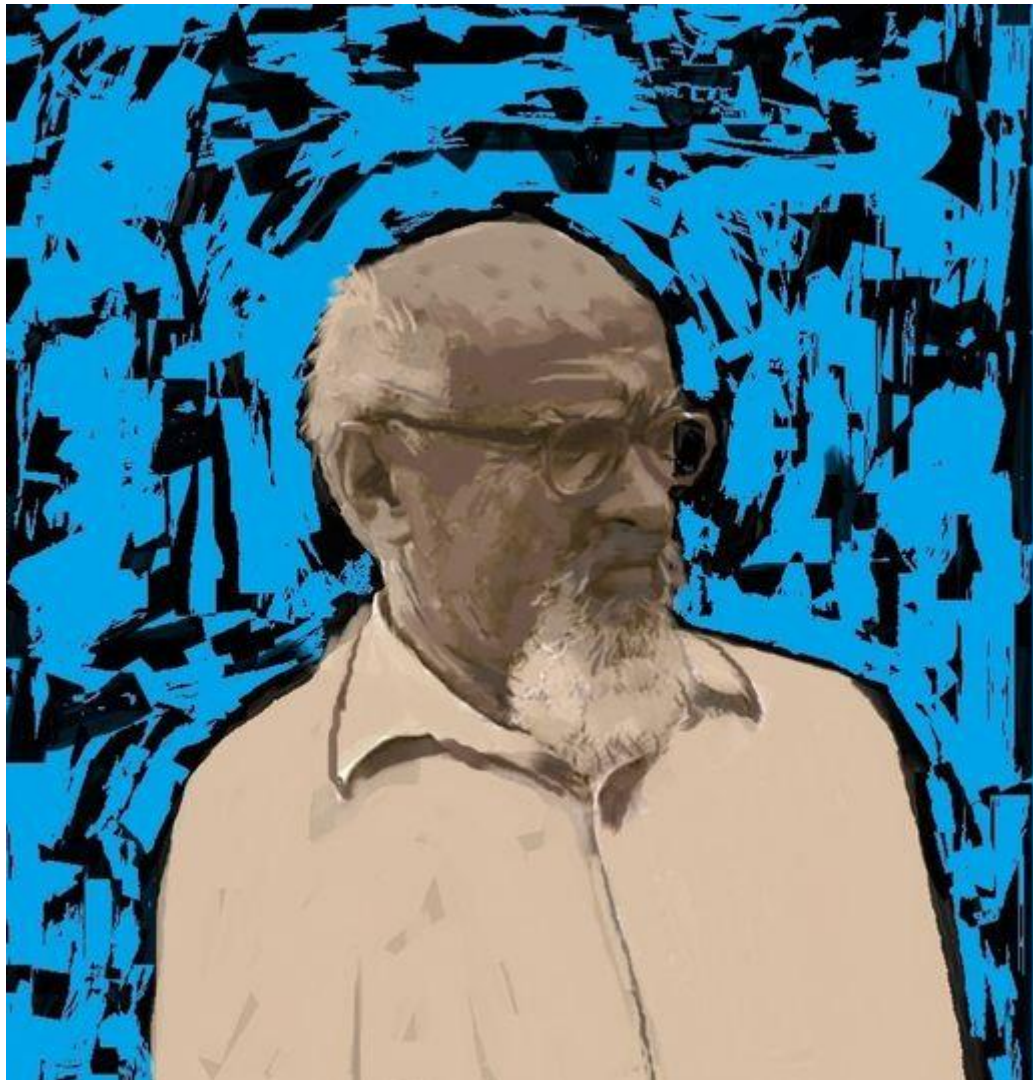
יכול להיות אמיץ, אבל גיבור לא יהיה. אין גבורה בבריונות, אף לא בנועז

ביותר. הגבורה היא קודם כל מידה מוסרית."

"...דרכה האנושית ביותר של הגבורה היא השליחות. יש עושה למען הכלל ופעולתו משתבשת ביסודות זרים כמו יהירות סיפוק יצרים רצון להשתלטות אנוכיות קיבוצית של קבוצה קטנה. ואז מופיעים גם הסימנים החיצוניים: פגיעות בבלתי אשמים אכזריות מיוחדת אי ניקיון בבחירת האמצעים אי הערכת החיים. לא כן השליח הפועל רק בשם שולחיו ולמען שולחיו ובמידה שזה נחוץ לשולחיו. הגבורה היא תכונה אנושית חיובית. אין גבורה בלי מטרה הומאנית וכלי הומאניות כי עיקרה חיוב החיים - החיים על כל גילוייהם הטובים, לכן קשה לו לאדם המחונן בסגולת הגבורה להרוג, הוא מגיע לכך רק באין מוצא אחר כשאין צל של ספק בצדקת ההריגה כשהמעשה נחוץ למען החיים".

(יצחק שדה "שבילי גבורה")

5. על קברו של יצחק שדה חרוטות המילים: "לא למען המית נתון הנשק בידינו אלא כדי להציל חיים".

הקול הערבי שלא הכרתם | גدير האני

גדיר האני היא מוסלמית תושבת עכו, פעילה מרכזית בעמותת "עומדים ביחד". וגם חברת פייסבוק שלי שאני אוהב מאוד לקרוא ולשמוע את דבריה

מחר נספור חודש ימים מאז אותו בוקר ארוך, אותו בוקר בו השמיים נפלו. גם היום, הזמן לא מקהה את הכאב. להיפך, מה שלא יכולנו לעכל בימים הראשונים - היקף הזוועות, הרצח המזעזע של משפחות, ההתעללות, כל אלה מקבלים סיפורים אישיים עם שמות ופנים, גורמים לכולנו לדמוע, לבכות, להישאר ללא מילים המסוגלות להביע את עומק הכאב. מלחמה האכזרית ממשיכה להכות בכולנו, עוד ועוד הרוגים ופצועים בגוף ובנפש. כולנו, גם מי שלא נפגע בגופו, פצוע. ברגע אחד הפכו חיי כולנו למערבולת של דם, זעם, פחד ואימה.

הציבור הערבי בישראל, אליו אני משתייכת, מצא עצמו חסר מילים אל מול הזוועה. עבורי, הידיעה שאנשי החמאס - בני עמי, בני העם הפלסטיני, בחרו במכוון לרצוח ולהתעלל באזרחים ישראלים (ולא רק), ביניהם קשישים, נשים וילדים - היא בלתי נתפסת ובלתי נסלחת. אצעק בכל מקום ובכל קולי - מי שמסוגל לפגוע בחפים מפשע, מי שמסוגל לעולל זוועות כאלה, אינו בן אנוש. אני מתביישת שאותם מרצחים משתייכים לעם שלי.

הרבה קרה מאז השבת הארוכה. הרבה מאוד אדוות למעגלי הכאב וההרס. אני מודעת בכאב לכך שלרבים בציבור היהודי אין חמלה כלפי אזרחי עזה. אני מכירה גם את הטיעונים - החמאס נבחר ברוב קולות וכו'. מצער אותי מאוד שהסבל של האוכלוסיה האזרחית ברצועה, שחייהם אינם חיים כל כך הרבה שנים, נתפס באדישות ולעתים אף בזהלות שמחה בקרב רבים בציבור היהודי.

אני שומעת סביבי, גם ביחס לערבים אזרחי ישראל, אמירות זוועתיות של נקמה בערבים באשר הם. אינני מפחדת לומר, גם אם יבואו לתשאל אותי, אני כואבת את כאבם של אזרחי עזה. לב אנוש מסוגל להכיל לצערי כאב רב. אלפי הילדים שנהרגו בהפצצות בעזה הם ילדים - עם חלומות, ששיחקו וחיו במצוקה שאין רבים שבכלל מכירים, כפות ידיהם הקטנות הקבורות בין ההריסות מציפות אותי בדמעות. האנושיות הולכת ונכחדת באזורנו, אך אסור לנו לאבד את היותנו בני אנוש. אותם הילדים בג'באליה, ח'אן יונס או עזה - מותם הוא טרגדיה נוראית.

גם אנחנו, הציבור הערבי בישראל, עוד שרוי בהלם. כהרגלנו מאז ומתמיד, בתקופות של מתיחות בטחונית, השתיקה היא המעשה הטבעי. השתיקה נובעת קודם כל מפחד, שלא יראו בנו האוייב. את המובן מאליו יש להגיד בקול רם - הציבור הערבי בישראל מזועזע ממעשי החמאס. הציבור הערבי בישראל מזועזע ממספר המתים בלתי נגמר בעזה. הציבור הערבי בישראל מפחד שהוא

עוד ישלם מחירים כבדים על המתקפה הנוראית, ורגשות הנקם של רבים בציבור היהודי, ולכן, בהיעדר מרחב ציבורי שיכול להכיל את המורכבות, רבים בציבור הערבי שותקים.

אלו שלא שותקים, מדברים, רבים מהם מדברים באומץ לב בגנות המתקפה ובחשיבות הסולידריות של האוכלוסיה הערבית בישראל עם שכניהם היהודים. עמדתם היא עמדת רוב הציבור הערבי. לא סתם בכפר קאסם, בטירה, בביר הדאג', ברהט ובמושבים נוספים החלו לפעול יוזמות אזרחיות לסיוע למפונים מהעוטף ומהצפון.

בתווך בין הייאוש אני נאחזת בשביבי התקווה, בחברה האזרחית שמסייעת לכולם, בנכונות של חברי הבדואים לסכן את חייהם להצלת הניצולים, בעאמר אבו סבילה לדוגמא, מאבו תלול, שנרצח בעת שהציל שתי ילדות בשדרות.

אין לנו ברירה, שני העמים ימשיכו לחיות זה לצד זה, כוחות האור חייבים להילחם בקיצוניות, בשנאה, באלימות, במחררי המוות. רק אם נפעל יחד נוכל להביט בעיני ילדינו ולתת תקווה לימים טובים יותר, זה הזמן לעשות הכל למען העתיד המשותף לשני העמים. הכוחות המתונים, חפצי החיים, גם בציבור היהודי וגם בציבור הערבי, חייבים לומר בקול רם את המובן מאליו, זו ארצנו, ואנו חייבים להושיט יד לשלום. היד המושטת תפגוש ידיים רבות, אנחנו הרוב. אנחנו ננצח.

עם החיילים בעזה

בארי / עדי בלמן סור

עוד מעט ישקו את האדמה,
 ויצמיחו מרבדים אדומים.
 תחילה תפרח הכלנית
 ואף אחד לא יבוא לצפות ביופיה.
 אחריה תפרח הנורית
 ולא יתקיים פסטיבל.
 ולבסוף יפרח הפרג, ושקט, אין איש.
 הפרחים המוגנים נקטפו
 כבר בסתיו.

• יומן מלחמה - כבר עבר חודש

ביום שלישי ציינו חודש לאסון עוטף עזה. קוראים למלחמה הזאת בשם "חרבות ברזל". קשה לי להאמין שזה יישאר שמה של המלחמה הזאת, אבל בינתיים החיילים שלנו נלחמים את המלחמה הזאת.

במקומות רבים בארץ, ביוזמות פרטיות, התקיימו טכסים לציון התאריך. מה שנוגע לישראל הרשמית – לא כלום! לא בכנסת לא בישיבת הממשלה, לא בהשתתפות שרים בטכסים השונים (אתם יודעים למה הם לא משתתפים? היה פעם מי שאמר: "הם מפחדים! הם מ פ ח ד י ם!", ואני מאמינה שיש להם סיבות טובות לפחד).

אצלנו התקיים טכס יפה ומכובד כאשר לכל אחד מהישובים הכינו נר, ובזמן הטכס קראה רותם הלפר את הרשימה הבלתי נגמרת של הישובים אשר נפגעו באסון השבעה באוקטובר.

כרגע, הכי דחוף והכי חשוב הוא להחזיר את החטופים הביתה, ושחיילינו ישובו הביתה בשלום, ושכל הפליטים מיישובי הדרום והצפון יוכלו לחזור בהקדם לבתיהם.

• חבר אתה חסר

מסיבות שהזמן גרם, לא התקיימו השנה אירועים במלאת 28 שנים לרצח יצחק רבין. אבל דווקא הריקנות הזאת, החוסר הזה, האין הזה, הבליט את חסרונו של המנהיג שהיה לנו עד אותו לילה נורא של 4.11.1995. חסר לנו מנהיג, בעל יכולת, אשר שם את טובת מדינת ישראל בראש מעייניו.

• זק"א

בין הארגונים והעמותות שאני נוהגת לתרום להם, הייתה גם עמותת זק"א (זיהוי קורבנות אסון). הרבה לפני שהוקמה זק"א, היה בשכונת מאה שערים בירושלים בחור חרדי צעיר, בגיל ג'וס, אשר במקום להוציא את המרץ שלו בטירונות של סיירת מטכ"ל, הוא ארגן הפגנות נוראות של חרדים נגד מדינת ישראל. קראו לו יהודה משי-זהב. אינני יודעת מי השפיע עליו להטות את מרצו וכישרונותיו לאפיק חיובי, אבל הוא הקים את זק"א, ארגון שהתמחה, כפי ששמו

מעיד עליו, בזיהוי חללים. אין מה לדבר, במציאות הנוראה שלנו, המתנדבים של זק"א עשו, ועדיין עושים עבודת קודש.

בשלב מסוים החלטתי לתרום לזק"א בהוראת קבע. אחר כך נתקלתי באי סדרים בהתנהלות שלהם, כמו חיובים כפולים וכו' והחלטתי להפסיק את הוראת הקבע. זה לא היה קל, מכתבים שכתבתי לא הועילו. אבל התמדתי והתעקשתי, והצלחתי. זה היה ללא קשר לגילויים שנתגלו לגבי התנהגותו המינית הפוגעת של יהודה משי זהב, שהתאבד לפני שעמד למשפט.

בחודשים שעברו אחר כך, הטלפניות של זק"א לא הפסיקו להתקשר אלי ולבקש שאחדש את תרומתי החודשית, אני כעסתי, וכל פעם שהתקשרו אלי נזפתי בהם, וכמעט טרקתי את הטלפון.

ואז באו שלושים הימים האחרונים, כאשר אנשי זק"א (וגם אנשי הרבנות הצבאית) עשו עבודת קודש בזיהוי גופות החללים. קראתי לא מעט על תהליך העבודה של הזיהוי, עד אשר מגיעים לזיהוי חלוט (סופי). מעבר לצדדים הטכניים יש כאן שתי תכונות חשובות ביותר:

א. הקפדה על עבודה מדויקת, עם שלבים של בקרה, האחד מעל השני, על מנת שלא להגיע לידי טעות.

ב. מתן כבוד למתים, וחתירה להביאם לקבר ישראל, ולשחרר את משפחותיהם מהעינוי של חוסר הידיעה.

כשפנו אלי שוב הטלפניות ובקשו שאחדש את התרומה, הפעלתי את הטקטיקה החדשה שאימצתי לי בנושא תרומות: אני מבקשת שישלחו לי בקשה בכתב, בדואר או במייל. וכשקבלתי את הבקשה שלחתי צ'ק במעטפה, והודעתי להם שזוהי התרומה שלי לשנה הקרובה.

• מילים של תודה

בימים אלה של שגרת מלחמה אני מבלה הרבה שעות בלב הקיבוץ, קצת בעזרה להכנת ארוחת הצהריים קצת בהכנת לוכדי חלומות ובובות אל דאגה, כל יום אני נהנית ממנה או שתיים של מרק טעים וכוס קפה, וכבר פעמיים קבלתי טיפול של עיסוי מידיה החזקות והמיומנות של זיוה. נשכבתי על מיטת הטיפולים עם כאבים חזקים בכתף, ואחרי 15 דקות הרגשתי כמו חדשה.

תודה תודה תודה.

שבת שלום לכל קוראי דברי הכפר.

תמר וולפין

שלושים יום עברו מאז הטבח הנורא בחבל עזה.

התקופה היא תקופה מאתגרת, תקופה בה כולנו מנסים לעכל את האסון שפקד אותנו, ואת השפעתו על עתידנו. מצד שני, אנחנו כבר במלחמה שלא אנחנו יזמנו ולא בחרנו בה והיא מתנהלת בעוז ובידיעה שהיא למעשה על עצם קיומנו במדינה וגבולותיה, כי ללא יכולת להתיישב בגבולות, בפריפריה, אין מדינה! השטח שלנו מוגבל! רוח ההתנדבות והעזרה ההדדית קיימת במלוא העוצמה שלנו, כעם שידע סבל בעבר ויצא ממנו, נצליח לצאת גם מהסבל הנוכחי עם היד על העליונה, למרות שזה לא טריוויאלי ולא פשוט, וייקח לא מעט זמן.

לכן, אנחנו חייבים אורך רוח ושמירה על אחדות בעם, שנוצרת בימים קשים אלה, כולל הערבות ההדדית, סיפורי הגבורה המרגשים, ונחישות הצבא והחיילים העושים ימים כלילות בגבורה להביא לנו ניצחון, מול הטרור והשנאה בעולם. היום ישנה אחדות שלא הייתה לפני האסון שפקד אותנו, שגרמה לשבר והרס החברה במדינה, ואני מקווה שכעת יהיה שינוי שיימשך להרבה שנים קדימה, זה תלוי בכולנו ולא מעט במנהיגים שלנו.

כבר שנים משמיצים אותנו, את התנועה הקיבוצית, אבל היום חשוב לפרסם שהתנועה הקיבוצית שמהווה קצת פחות מ 2% מהאוכלוסייה בחברה הישראלית, מביאה כ 8% מהכנסות התעשייה בישראל, ומעסיקה כ 7% מהמועסקים בתעשייה בישראל. 75% מהקיבוצים ממוקמים בפריפריה וקרוב לגבולות. לא נעים לציין, אבל חשוב שנדע שהקיבוצים איבדו מאז קום המדינה כ 12% מהנופלים במערכות ישראל! אנחנו צריכים להיות גאים שאנחנו שייכים לתנועה הקיבוצית הנפלאה הזאת.

אצלנו בכפר הנשיא, נערכים לכול מצב שיכול להתפתח, הטילים כבר לא רחוקים מאתנו, בתקווה שהצפון לא יתלקח מעבר למה שקורה היום. כעת בחירום אנחנו מאורגנים כבר לא רע! ההיערכות של צח"י בניהולה של תמר קולר ובסיוע ענבר, כיתת הכוננות בפיקוד אמיר שפריר, טיפול במגונים על ידי ריטה ככול שניתן לבצע, טיפול בתחומי הרפואה באחריות דודיק פוקס, רווחה באחריות אירנה זפרני, חינוך ע"י איילת מרום, דניאל נגד, ותמר קולר, והשמירה בהתנדבות שמנהלת עמליה נוי, וכול זה יחד עם הטיפול בביטחון השוטף ע"י נתן ברק, והפרסומים ע"י רחל גינת. כולם התגייסו לעזור, רובם בהתנדבות.

בנוסף וזה ראוי להערכה, עבודת לב הקיבוץ שמנוהל ע"י צוות מתנדבים בניהול מעיין פלמה ורחלי פוקס, ועוד מתנדבים רבים סביבם שעושים עבודה נפלאה לתת מענה לילדים ולמבוגרים כאחד, בשעות הפנאי, עם ארוחות, הופעות, וטיפולים שונים.

אני רוצה לציין כאן גם את הצוות לגיוס תרומות לצורכי הבטחון, שקם באופן ספונטני ובהתנדבות ע"י רינת אורן עם דובי לקס ודודיק פוקס. רינת לקחה על עצמה את הטיפול בתחום, ולאט לאט הצטברו תורמים ותרומות והיה צורך להסדיר את הטיפול בנושא, ולדאוג לפרסום המתאים, כולל תשובות לתורמים. רינת קיבלה סיוע מטרי ומיה לפינג ולינדה פורטמן שהתנדבו לעזור, ותמיר בנושא הריכוז הכספי. יש היום צוות בריכוז של תמר קולר, שמלווה את תהליך התרומות והנושאים עבורם נתנם הכסף, לפי רשימה מסודרת שאישרנו בוועד הנהלה.

תודה מיוחדת לרינת שיזמה את הנושא, עוסקת בו כל יום, ומקיימת קשר עם התורמים, גם לגבי גיוס התרומות, וגם כדי להודיע לתורמים שהכסף מגיע וישמש לייעוד עבורו גויס. עד היום הגיע סכום משמעותי, וממשיכים לגייס כדי לעמוד בכול צורכי הבטחון ביישוב.

אסיים בנימה אישית, אני מאמין שיהיו ימים טובים, אני מקווה שהאירוע הטרגי שעברנו, ישמש אותנו לשינויים בניהול המדינה, לשינויים בעדיפויות הלאומיות, ולחשיבה על פתרון ארוך טווח עם הפלסטינים ושכנינו, ליצירת שלום מתמשך, וחברה אחת ללא פיצולים באחדות העם. יש למה לצפות.

שיהיה המשך שקט באזור, ושנסיים את המלחמה בניצחון ובהחזרת החטופים בהקדם. ליבנו עם המשפחות של הנפלים והחטופים.

יוסי כץ

ד.ב. גליל עליון 1, 12305, טל' 04-6914727, פקס 04-6914570

כפר הנשיא
מנהל משאבי אנוש

30.10.23

בעקבות סיום תפקידו של אלי בן עמי בסוף השנה, וועד הנהלה החליט על מינוי צוות לטיפול באיתור מועמד להחלפתו.

לקיבוץ כפר הנשיא – דרושה מנכ"לית

הגדרת התפקיד:

- ניהול כללי של הקיבוץ – העסקים והקהילה (בשותפות מנהלית/קהילה).
- הגדרת מטרות ויעדים להתפתחות הקיבוץ, והובלת הקיבוץ למימושם.
- אחריות להתנהלות הכספית של הקהילה והעסקים.
- אחריות לניהול כל עסקי הקיבוץ ונכסיו, כולל קרקעות.
- הובלת תהליכי פיתוח עסקי ויזמויות חדשות.
- הובלת תהליכים בענפים העסקיים, ובקהילה בשותפות מנהלית/קהילה.
- אחריות כוללת על כל מנהלי האגפים בקבוץ.

דרישות התפקיד:

- ניסיון בניהול מערכות קיבוציות – יתרון.
- השכלה בתחומי ניהול וכלכלה – יתרון.
- יכולת והבנה מעמיקה בתחום הכספי והתקציבי.
- ניסיון בניהול מערכות כלכליות וחברתיות, חובה.
- מנהיגות ויכולת להוביל תהליכים.
- יחסי אנוש ויכולת עבודה עם אוכלוסיות מגוונות.
- ניסיון בעבודה מול בנקים, גופים ציבוריים ומערכות כלכליות.
- יכולת עבודה מול המערכות האזוריות.

היקף משרה: משרה מלאה, גמישות למסגרת עבודה של 4 ימי עבודה בשבוע.

כפיפות: וועד ההנהלה.

תחילת עבודה – מיידי.

אורך קדנציה: 4 שנים.

מועמדים הרואים עצמם מתאימים לתפקיד, מוזמנים לשלוח קורות חיים

למשאבי אנוש, לכתובת מייל: masha@kh-accounts.org.il

עד לתאריך: 27/11/2023

kfar hanassi

Upper Galilee, 12305, Tel: 06-6914727, Fax: 06-6914017

מזל טוב
לדבי אדות
להולדת הנכד
בן לליאור ונמרוד

אנו מאחלים לכם הרבה אושר, נחת ובריאות

מזל טוב

מזל טוב

למיטל ושי יצחקי

לרגל נישואיהם

מזל טוב למשפחה

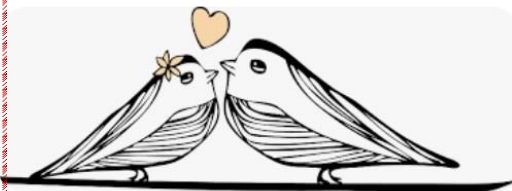
מאחלים לכם המשך

זוגיות טובה ופורה.

מזל טוב לרגל יום חתונתכם

בריאות אושר אהבה

**מזל טוב לארי וגלעד
להולדת הנכד
בן למור ושגיב
אח להלני
שפע של בריאות, אושר ונחת**

תודה רבה

תודה רבה לטל הלפר שתרם מכשיר תמי 4 לשער הקיבוץ
ותודה למתנדבים שדאגו להרכיב ולוודא שהכל זורם כמו שצריך.

מסר: מורדי

גדי עמית 10.11

אילן המאירי

אייל דיין

עתליה יצחקי

דובי לקס 11.11

ניצן ג'קסון

רפאל נידם

אורי אדלשטיין 12.11

נטע בר

רפי פרנק 13.11

שר מק'לוקלין

זוהר דבולט

ניב פלמה

דן הרמץ 14.11

טל וויאט פלמה 15.11

אלון פורת

דויד קולט 16.11

קרול לופוב

אנחנו לא צריכים

מילים: אבי קורן

לחן: שמואל אימברמן

כבר יבשו עינינו מדמעות,
ופינו כבר נותר אילם בלי קול.
מה עוד נבקש, אמור מה עוד?
כמעט ביקשנו לנו את הכל.
את הגשם תן רק בעיתו,
ובאביב פזר לנו פרחים,
ותן לה להיות שנית איתו -
יותר מזה אנחנו לא צריכים.

כבר כיסינו תל ועוד אחד,
טמנו את ליבנו בין ברושים.
עוד מעט תפרוץ האנחה -
קבל זאת כתפילה מאוד אישית.
את הגשם תן רק בעיתו,
ובאביב פזר לנו פרחים,
ותן שיחזור שוב לביתו,
יותר מזה אנחנו לא צריכים.

כבר כאבנו אלף צלקות,
עמוק בפנים הסתרנו אנחה.
כבר יבשו עינינו מלבכות -
אמור שכבר עמדנו במבחן.
את הגשם תן רק בעיתו,
ובאביב פזר לנו פרחים,
ותן לנו לשוב ולראותו -
יותר מזה אנחנו לא צריכים.

